N°. 585. # DE GRONDWET. 1855.

VERSCHIJNT
Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

ABONNEMENTSPRIJS:
Voor 's Gravenhage per 3 maanden . . . . . . ƒ 4.50.
Voor de overige steden des Rijks . . . . » 5.50.

VRIJDAG 13 APRIL.

UITGEVER-DIRECTEUR;
C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.
Hoofd-Correspondenten M. Schooneveld en Zoon,
Beursteeg, te Amsterdam.
Brieven franco aan het Bureau De Grondwet.
Jan Hendrikstraat, n°. 259.

Het verdriet den *Nederlander* (zoo als hij zegt), dat wij uit de *Overijssel* het artikel hebben overgenomen, waarin op zoo heldere wijs werd uiteengezet, dat het Ministerie, als een vledermuis aan den muur gespijkerd, niet leven kan en niet sterven.

Het verdriet schijnt evenwel niet zeer ernstig gevoeld te zijn; want de overneming, zonder eenige wederlegging, van de scherpste zinsnede uit het geheele artikel, schijnt ons toe, met het oog op het Ministerie, niet zonder »Schadefreude« te hebben plaats gegrepen.

Een artikel dat niet *weêrlegd* kan worden, ignoreert men op het voorbeeld van *Amsterdamsche Courant* of *Nieuwsbode;* maar men ligt er het meest bijtende niet uit, zonder de bedoeling om *zeer* te doen, dien men schijnt te willen in bescherming nemen.

De handelwijs is, overigens, niet nieuw; het is het eerste geloofsartikel van de anti-revolutionnaire partij op politiek terrein.

De aanmerking toch, die *de Nederlander* op die overname door ons laat volgen, is blijkbaar gemaakt, om een *schijn* van aanleiding te geven, *waarom* in het Utrechtsche blad op nieuw wordt gereproduceerd, wat in de *Overijssel* met zoo veel waarheid te lezen stond.

Wat zegt *de Nederlander?*

Evenwel *de Grondwet* behoort, met citaten uit *de Overijssel* eenigzins behoedzaam te zijn.

De *Grondwet*, die op haar *monarchale* naauwgezetheid roem draagt, zal ons de herinnering dank weten, dat *de Overijssel* het blad is, waarin den 1 Januarij 1855, bij eene soort van programma, *het constitutionnele Koningschap, waaronder wij thans leven*, als eene onverschillige zaak voorgesteld werd.

Wij weten, inderdaad, den *Nederlander* dank voor die herinnering, waarbij, evenwel, opdat zij volledig zij, moet worden gevoegd, dat *niet de Nederlander*, maar *de Grondwet* tegen dat »soort van programma« het eerst protest heeft aangeteekend.

Maar *de Nederlander* mag tevens tweeërlei niet uit het oog verliezen.

Vooreerst: dat juist *ons* protest tegen dat »soort van programma« de *Overijssel* heeft gered uit de handen, waarin dat blad door toevallige omstandigheden scheen te zijn gevallen. De redactie van 1 Januarij leverde, zijn onze informatiën juist, in haar programma ook haar *lijkrede.*

Ten tweede: dat wij steeds, evenzeer als *de Nederlander*, behoedzaam zijn met citaten, *ofschoon altijd eerlijk.* Intusschen kan ons dit niet beletten, om, ook aan organen, die onze sympathie niet bezitten, nu en dan datgeen te ontleenen, wat wij er goeds in vinden en voortreffelijks.

Als *de Nederlander* van wege dat goede en voortreffelijke politiseert op karikaturen van de *Kladderadatsch*, waarom zouden *wij* niet mogen overnemen uit couranten, waarmede wij niet altijd eenstemmig zijn?

Onder de bedenkingen, die de heer J. B. tegen het Voorloopig Verslag der Tweede Kamer over het regerings-voorstel tot afschaffing van den accijns op het gemaal opwerpt, zagen wij ook de volgende:

»In § 2 vinden we de redenering terug van den heer Thorbecke, »deze namelijk: dat hooge lasten niet behooren in stand te wor»den gehouden *met het doel* om meer schuld te kunnen amor»tiseeren. Wij meenen, vooreerst, hierin van hem te moeten »verschillen, dat, naar ons oordeel, geene begrooting wordt »gemaakt met een ander doel, dan om te voorzien in de noodige »en verpligte uitgaven, altijd met deze uitkomst, dat er eenig »batig slot behouden worde, hetzij om tegen misrekeningen ge»wapend te zijn, hetzij om ook in later opkomende behoeften »te kunnen voorzien: — ten tweede meenen wij, dat uit de zeer »gunstige uitkomsten van de rekeningen der laatste jaren, geen »besluit kan worden opgemaakt tot eene *te groote aanwas van »het batig slot* voor ieder volgend jaar, in dien zin, dat men »vooraf zulke uitkomsten zou behooren af te weren. De redene»ring van den heer Thorbecke zou eerst dan eenige kracht heb»ben, wanneer op de begrooting van uitgaven, behalve de »schulddelging waartoe men verpligt is, nog verdere sommen »tot hetzelfde einde werden aangewezen. Zeer te onpas wordt het »voorbeeld van Engeland aangehaald. Wij behoeven hier waarlijk »niet jaloersch te zijn van den toestand van de Engelsche schuld »en derzelver administratie en zamenstel. Dat men daar van het »*sinkung fund* heeft afgezien, was verstandig; maar hoog stonverstandig was het, dat men, door gevaarlijke wijziging van »het taxatiestelsel, zich de middelen benomen heeft, om de »amortisatie van die vervaarlijke schuld krachtdadiger en meer »gestadig voort te zetten. Engeland's crediet rust, onder anderen »ook op deszelfs afgesloten geografische positie; maar er valt »waarlijk niet te roemen op de ingewikkelde en verwarde expe»diënten, daar door de laatste finantie-Ministers voorgesteld »tot vermindering van den schuldenlast. Wij hebben bij ons »ruim gelegenheid om uit eigen ondervinding lessen te putten, »en ons crediet behoeft in de allereerste plaats een onverdroten »voortgang op den weg der amortisatie.«

Wij hebben deze bedenking in haar geheel overgenomen, om daarop dadelijk de geïncrimineerde zinsnede van het Voorloopig Verslag te laten volgen.

»Er waren leden, die zich ten aanzien van de thans behan»delde vraag nog op een eenigzins ander standpunt plaatsten. »Uitgaande van de stelling, dat gedurende de laatste jaren de »staatsinkomsten de uitgaven telkens met verscheidene millioenen »hebben overtroffen, vroegen zij, of het de Regering wel ge»oorloofd is, meer aan belastingen te heffen dan tot voorziening »in de staatsbehoeften wordt vereischt. Zij meenden dit te mogen »betwijfelen. Het regt tot het heffen van belasting is toch ge»grond op het feit, dat de Staat aan de opbrengst behoefte »heeft. Neemt men aan de ingezetenen meer aan belastingen af »dan volstrekt noodig is, dan worden de op die wijze geheven »gelden improductief. Zij kunnen beter worden besteed door hen »van wie zij worden geëischt. Daarenboven strekt zulk eene »overbodige heffing van belastingen niet tot bevordering van een »zuinig beheer. De ondervinding, ook der laatste tijden, heeft »geleerd, dat de Regering bij het genot van talrijke inkomsten »ligt tot overdrijving der staats-uitgaven of zelfs tot het doen »van overbodige uitgaven wordt verleid. Nu wisten de bedoelde »leden wel, dat het zuiver overschot onzer staatsinkomsten in »de laatste jaren tot uitdelging van staatsschuld is besteed; »*maar zij betwistten aan de Regering het regt, om met het »doel van alsdan meer schuld te kunnen amortiseren heffing van »belasting tot een te hoog bedrag in stand te houden.* Elke »staatsbegrooting, zeiden zij, loopt jaarlijks af. De daarop aan»te wijzen middelen moeten naar de wezenlijke staatsbehoeften »voor het dienstjaar berekend zijn, mogen niet hooger klimmen »dan het vermoedelijk bedrag dier staatsbehoeften. Bestaat des»niettemin, ten gevolge van meerdere opbrengst der middelen »of van besparing op de uitgaven bij het afsluiten van het dienst»jaar een batig slot, dan behoort dit tot vermindering der staats»schuld te worden besteed. Voor het geval echter, dat eene te »groote aanwas van het batig slot blijkbaar wordt, behoort »daaruit aanleiding te worden genomen, om door nieuwe ver»mindering van belasting het evenwigt tusschen de staatsbehoef»ten en de lasten des volks te herstellen.«

Wij omhelzen, zonder eenig voorbehoud, het gevoelen, dat door *die* leden in de afdeelingen is ontwikkeld. Zoo dikwerf wij de wet op de middelen in overweging namen, werd door ons onbewimpeld de noodzakelijkheid betoogd, dat niet meer worde geëischt in belastingen, dan volstrekt noodig is voor de staatsbehoeften. In No. 454 hebben wij opzettelijk dat gevoelen tegenover den heer J. B. ontwikkeld. »Het wordt »uitplunderen en rantsoeneren, als men meer neemt »dan men noodig heeft en eischen mag; *dat geschiedt »buiten tegenspraak*, als men gestadig de uitgaven »vergroot en in plaats van aan den bijzonderen onder»nemingsgeest veel over te laten, *den toon* wil geven, »door in de huishouding van den Staat op een hoogen, »naar sommiger gevoelen te hoogen, voet te leven. »*Dat is het groote verschil van gevoelen dat tusschen »den heer J. B. en ons bestaat.*«

Wij willen onder de uitgaven een billijke som begrijpen, die *niet* boven hetgeen bij wettelijke overeenkomsten is bepaald, voor amortisatie van schuld uitgetrokken wordt, opdat de Natie in staat *blijve* hare verbindtenissen tegenover de schuldeischers van den Staat getrouw te vervullen, en omdat langzaam, in dit opzigt, ook zeker gaat. Het crediet van een particulier wordt geschraagd door eene stipte en geregelde kwijting van schuld, dat van eene industriële onderneming door het afwerpen van buiten verhouding staande winsten of verliezen aan het wankelen gebragt. Zoo zal ook het Staatscrediet noch door eene stijgende, die alligt wordt eene steigerende amortisatie van schuld, noch door eene wisselvallige aflossing geschraagd worden. Wat na het einde van een dienstjaar overschiet, kan, zoo niets tot bestrijding van buitengewone behoeften vereischt wordt, tot inkoop van schuld worden besteed.

»Dat stelsel rust op een billijken grondslag en moet »weêrklank en ondersteuning bij het beste deel der »Natie vinden. Onder dat beste deel tellen wij allen, »die niet enkel belang stellen in eene gestadige ver»hooging der beursprijzen van onze nationale schuld»brieven; maar meest in eene ontheffing van de lasten »der Natie. Met dit stelsel alléén kan een duurzaam »en rigtig beheer van 's Rijks geldmiddelen gepaard »gaan; want die niet meer vraagt dan hij strikt be»hoeft, kan veilig meer eischen, wanneer de omstan»digheden daartoe dringen. Maar die altijd hetzelfde »blijft eischen, ook wanneer hij minder behoeft, wordt »geacht, ook bij buitengewone omstandigheden, op geen »buitengewone hulp te rekenen.« (No. 454).

Die beginselen heeft men zelfs gedurende den tegenwoordigen uiterst kostbaren oorlog, in Engeland tot nu toe niet laten varen.

»De Natie moet deelen in de lotgevallen van den »Staat: is er welvaart, is er een zuinig beheer, dat »de Natie deele in de vruchten van den voorspoed; »maar zoo er lasten zijn, die gedragen moeten worden »en waarvan de druk alzoo onvermijdelijk is: de Natie »zal moeten deelen ook in den tegenspoed. Zoo alleen »blijft er tusschen de Regering en de Natie een hechte »band van wederzijdsch vertrouwen.« (No. 454).

De Tijdspiegel denkt ook aan den »*watersnood in Nederland*«, en rigt daarbij een behartigingswaardig woord aan zijne lezers:

»Lieve lezer! wie gij zijt, kom, leg de hand op het »hart: Is deze *waterbeweging* ll. Maart niet van eenen »geheel anderen aard dan de *April-beweging?* Nu zijn »de gemoederen ook bewogen; het gemoed van onzen »braven en welmeenenden Vorst, van de Ministers, »van de grooten in den lande, maar het was eene »beweging der *liefde* en der hulpvaardigheid, waarbij »het onderscheid van personen, en wat bepaaldelijk de »personen op deze aarde, helaas! als Christenmenschen »ook nog onderscheidt, weg viel. 't Is toch een groot »geluk, dat de christelijke liefde zoo geheel neutraal, »volstrekt onzijdig is: eene Samaritaansche liefde, die niet »vraagt naar den gewonden vijand = Jood; maar »goeds doet, ter regter- en linkerzijde, zoo als er staat »in de wel bekende plaats, waar de gezegende onzij»digheid der regter- en linkerhand wordt aanbevolen, »en dat is, met uw verlof, mijn Katholieke, of Her»vormde, of Luthersche, of Afgescheiden broeder! dat »is eene weldaad van den *watersnood*, dat de *geloofs»meeningen-nood* daardoor (altoos tijdelijk) is verdwenen.«

Ja, wel *altoos tijdelijk;* want de kerkelijke bladen, daarin voorgegaan door *de Nederlander*, zijn al weder gevuld met allerlei redeneringen over de meerdere of mindere weldadigheid van andersdenkenden; vergetende, dat de eerste les der zedekunde is: »doe wel en zie niet om«; en eene andere les, niet minder behartigenswaardig, is: »overwin het kwade door het goede.«

De deftige *Nederlander* is, plotseling, karikatuurliefhebber geworden. Zoo las men er dezer dagen het volgende:

»In Engeland tracht men dikwerf politieke toestanden, beter nog dan door veelheid van redenering, aanschouwelijk te maken in een geestige *karikatuur*.

Ook elders geschiedt dit. Bijv. te Berlijn, bij gelegenheid van het aanstaande vertrek van Napoleon III naar Londen, teekent men (ook met het oog op de gevaren die men voor Turkije van

een. *Russischen arts* te gemoet zag) *een zieken man aan wien een fransche geneesheer de pols voelt.*"

Elders — en te Berlijn.

Waar?

In de *Kladderadatsch!*

Wie zou ooit hebben kunnen denken, dat de ernt-feste heeren van *de Nederlander de Kladderadatsch* bestudeerden, om er stof voor een hoofd-artikel in te vinden?

Ook *ons* scheen dat een raadsel, tot dat wij, bij eene nadere inzage van het No. van 25 Maart, de belangstelling allezins gegrond vonden, die *de Nederlander* in de karikaturen van de *Kladderadatsch* betoont.

De *Nederlander* zal namelijk de schets bestudeerd hebben, welke de Berlijnsche *Asmodée* in dit zelfde No. geleverd heeft van den anti-revolutionnairen bondgenoot, Professor STAHL; en daar *de Nederlander* nu eenmaal is begonnen, edoch zonder opgave van de bron, 't geen niet zeer christelijk-historisch is, karikaturen aan de *Kladderadatsch* te ontleenen, gelooven wij een bewijs van sympathie te geven voor de solide bronnen, waaruit *de Nederlander* zijne politieke redeneringen put, wanneer wij, op onze beurt, die schets geschreven onder den titel van "*scheiden thut weh*" aan onze lezers *in originali* mededeelen:

In jeder Ehe — wie gut es Einem auch gehe — bleibt man verschont nicht von manchem Wehe. — Geplagt von solchen Schmerzen — zernagt von ehelichem und auszerehelichem Gram im Herzen — hatte ich in einer der lezten Wochen des Märzen — um aus meinem Herzen — diese Schmerzen — auszumärzen — mein Haus verlassen — und wandelte, meinen Gedanken überlassen — durch Strassen und Gassen — um mich in des Frühlings frischem Wehen — von des Hauses quälerischen Wehen — auf einen Augenblik befreit zu sehen — und durch der Menschen Anblik zerstreut zu sehen. — Doch in der Menschen wüstem Gewühl — verfiel ich noch mehr dem tristen Gefühl — der Unzufriedenheit, — und in der Abgeschiedenheit — muste ich stets unwillkürlich mein Denken — auf meinen häuslichen Aerger lenken — auf meines Weibes Unbeständigkeit — und Wetterwendigkeit — die um jede Kleinigkeit — unsere ehemalige Einigkeit — verkehrt in ehequalige Uneinigkeit; — und je mehr ich dieses im Herzen bewegte — desto mehr es mir Schmerzen erregte — und schon kamen in den verzweifelten leidekranken — Sinn mir verteufelte *Scheidegedanken*. — Da trieb ein plötslicher Regen — mich recht ungelegen — oder auch vielleicht recht gelegen — zu treten unter eines Hauses Mauer — zu schützen mich vor dem Frühlingsschauer. — Ich trat unter die Pforte — und sah mich um an diesem Orte — und fand, er sah recht stattlich aus — gerade als wär's ein *Herrenhaus*. — Getrieben von müssiger Neubegier — ging ich weiter und gelangte durch eine Thur — in eine ziemlich heitere *Kammer* — und beschlosz, um meines Herzens Jammer — vielleicht für den Augenblik zu vertreiben — eine Weile hier zu bleiben. — Ich sah von meinem Platz hinunter — wie dort ganz munter — in ansehnlichem saal — eine ungewöhnliche Zahl — anständig befrackter — meist schon betagter — Herren sich versammelten — welche theils sprachen, theils stammelten — und, wie es schien, mit groszer Würde — trugen der Staatsgeschäfte Bürde. — Aufmerksam sah und hört' ich auf Jeden — wie sie in Reden — und Gegenreden — bald enger bald weiter — bald länger bald breiter — bald einander zu *belehren* suchten — bald einander zu *bekehren* suchten. — Doch bei allem Aufpassen — konnte ich lange Zeit nicht fassen — um was der Streit sich drehen follte — und was Jeder von ihnen eigentlich wollte. — Der Eine sprach mit beredter Lippe — von einer *ausgefallenen Rippe* — so dasz ich schon glaubte, es würde gesprochen — von denen, die sich etwas gebrochen — und den *Fällen*, die wir auf dem glatten — Trottoir im letzten Winter hatten; — Andre sprachen Anderes durcheinander — klug wie *Hechte* und beredt wie *Zander*. — Da endlich kam die Zeihe an — einen kleinen dünnen schwarzen Mann — der während der Anderen Redestrom rauschte — mit überlegenem Lächeln lauschte — jetzt aber als redenimmersatter — Commissionsberichterstatter — von seinem höheren Standpunkt und Sitz — mit viel Behagen und wenig Witz — blendend entlud seiner Rede Blitz. — Unter dem *orientalischen* Rabenhaar — das *südlich* stechende Augenpaar, — über der *protestantischen* Cravatte — das *anglicanische* Kinn, das glatte — war seine *Nafe* das einzige Glied — das den "*geborenen Schlesinger*" verrieth. — Von seinen scharf geschnittenen Lippen — sah man der Weisheit Honig trippen — und mit des Stoffes Bemeisterung — und christlich-germanischer Begeisterung — durchschnitt sein Wort den lauschenden Saal — blinkend wie eines *Barbiermessers Stahl*. — Ich sah ihn seiner Sophistik Schneide wetzen um den *alten Lhescheidegesetzen* — den harten Kopf wegzurasiren — und neue, bessere zu proclamiren. — Er bewies mit stets schlagfertigem Munde — mit, aus dem alten und neuen Bunde — weithergeholter Gesetzeskunde — und manchem weithergeholten Grunde — dasz die früheren Rechtslehrer — nichts weiniger als Wahrheits- und Rechtslehrer — vielmehr nur des *wahren Rechts Verkehrer* — eitel Lügenverehrer — Revolutionsnährer — und Unglücksbescheerer — gewesen, und dasz für unsere Zeit — von allem Uebel und allem Streit — nich anders Heilung werde geschafft — als durch die *Umkehr der Wissenschaft*; — dasz die Philosophen alle nichts taugen, — nur *Einer* fand Gnade vor seinen Augen — und, *gegen* das jüdische Fastengebot, — schlug er nur den alten *Hamann* nicht todt. — Er fällte ein bündiges klares — Urtheil gegen den braven *Suarez* — und hielt ein gewaltiges Standrecht — gegen das *allgemeine Preuszische Landrecht*. — Und als der honigmundige — debattefintenkundige — süszlächelredeschliffige — spitzfindigtalmudpfiffige — Gefühlsschaukler — und Gedankengaukler — mit seiner Rede zu Ende — und Alle klatschten in die Hände: — da ward mir von alledem so dumm — als ging mir ein Mühlrad im Kopf heurum. — Mir war's als wäre ich *überzeugt* — und wie die Andern zur Umkehr geneigt; — ich fühlte eine völlige Verleidung — der *Ehescheidung* — und dachte nur an ihre Vermeidung. — Und schnell wie der Blitz — verlass' ich meinen Sitz, — zu *Gerson* lauf' ich — eine Sammtmantille kauf' ich — und bringe sie meinem Weibe dar — als Opfer auf der Versöhnung Altar. — Vor Freude ohne Gränzen — sah ich ihr Auge glänzen — und es erfolgten *geheime Friedensconferenzen* — bei deren Verhandlung — und unseres Sinnes Umwandlung — wir uns mündlich verständigten — und gründlich beendigten — des nutzlosen Streites Qual und Jammer — und — — — **Vivat hoch die erste Kammer!**

Buitenland.

ALGEMEEN OVERZIGT.

Wij kunnen nagenoeg niets voegen bij hetgeen wij gister melden. Wij hebben geene nadere berigten uit Weenen ontvangen, en kunnen slechts volhouden hetgeen wij zeiden omtrent het karakter der zending, die de heer Drouyn de Lhuys in die hoofdstad heeft te vervullen. Hij brengt daar de gedachten der Engelsche en Fransche regeringen ter zake van den vrede over, maar niet geformuleerd in eene soort van ultimatum te Parijs of te Londen opgesteld. De bewoordingen moeten door de conferentie zelve gezocht worden.

Het is ons nog onbekend of de plenipotentiarissen Dingsdag eene officiële zitting gehouden hebben. Men weet, dat de vertegenwoordigers van Rusland bij de hervatting der beraadslagingen de nieuwe instructien, welke zij te St. Petersburg gevraagd hebben, nog niet ontvangen hadden. Dit oponthoud moet alleen toe te schrijven zijn aan eene stremming der telegrafendienst tusschen St. Petersburg en Dunenburg, tengevolge van een gebrek aan de telegraaflinie, hetgeen een oponthoud van 48 uren in de verzending der depêches veroorzaakt.

De *Constitutionnel* blijft in een nieuwen brief aan dit blad uit Weenen geschreven, volhouden, dat de oplossing van het derde punt slechts voor de muren van Sebastopol kan worden gevonden. Van andere zijden echter wordt die bewering tegengesproken.

Onder onze telegrafische depêches van gister zijn de laatste zinsneden medegedeeld van een artikel in den *Moniteur*, waarin de expeditie naar de Krim besproken wordt. Dezelfde depêche meldt ook, dat de zitting van de Fransche Wetgevende Vergadering is geprolongeerd tot 19 dezer, teneinde alsnog over het budget te raadplegen.

Uit Konstantinopel zijn berigten ontvangen van latere dagteekening dan die wij gister mededeelden. Omtrent de militaire operatien melden zij niets; maar zij deelen beknoptelijk mede van welken aard de hervormingen in Turkije zullen zijn, welke reeds gister werden aangekondigd. Voor het tegenwoordige zou het nog niet gelden eene algeheele gelijkstelling tusschen de Christen en Muzelmansche onderdanen van den Sultan; alzoo zouden deze eersten het eigendomsregt ook nog niet deelachtig worden. Deze hervorming, eene der meest gebiedende, is, ongelukkig, tot later uitgesteld. Maar buiten dit zullen de Christenen in het genot treden van alle burgerlijke regten, de algeheele gelijkstelling met de Muzelmannen voor de wet; zij zullen even als deze laatsten in het leger dienen (tot dus ver hadden zij dit regt niet en betaalden daarentegen eene zeer hooge belasting). In de militaire loopbaan zullen zij zelfs kunnen opklimmen tot den rang van kolonel, en in administratieve betrekkingen tot die van eersten functionnaris. Dit zijn, gewis, gewigtige concessien, welke doen hopen, dat de algeheele gelijkstelling van alle onderdanen des Sultans, zonder onderscheid, thans slechts een quaestie van tijd, van korten tijd is.

Het jaarlijksch banket van den lord-maire van Londen heeft Maandag jl. op Mansion-House plaats gehad. De hertog van Cambridge en verscheidene leden van het corps diplomatique en der regering waren daarbij tegenwoordig. Onderscheidene toasten werden uitgebragt die, het spreekt van zelf, betrekking hadden op den oorlog in de Krim, de legers en de souvereinen van Frankrijk, Turkije en Groot-Brittannie; maar deze vereeniging had volstrekt geen politiek gewigt.

Men weet, dat de voorgarde der vloot van de Baltische Zee den 31sten Maart op de reede van Helsingör was aangekomen. Het schijnt, aldus wordt uit Hamburg gemeld, dat zij daar met zulk ongunstig weder te worstelen had, dat verscheidene schepen, waaruit de vloot is zamengesteld, op het punt waren van te vergaan en een toevlugt moesten zoeken in verschillende havens der kusten van Denemarken en Zweden, sommigen na veel schade ondergaan te hebben. Op den 4 dezer maand bleef er op de reede van Helsingör geen een der schepen over, waaruit deze voorgarde is zamengesteld.

Volgens de *Sun*, was de geheele Britsche vloot, uitgezonderd de *Ajax* en de kanonneerboot *Rubis*, naar Deal vertrokken.

Uit Engeland vernemen wij, dat er te Oporto onlusten zijn uitgebarsten, ten gevolge der duurte van de levensmiddelen.

De Amerikaansche Stoomboot *Afrika*, is Maandag te Liverpool aangekomen met de mail van Boston van 28 Maart. De berigten door dit schip medegebragt, voegen niets nieuws bij die, welke wij reeds, eenige dagen geleden, hebben medegedeeld. Men sprak bij voortduring van de aanhechting van Cuba en wilde zelfs, dat eene wijziging van het Kabinet, daartoe in betrekking staande, op handen zou zijn. De Secretaris van Buitenlandsche Zaken, de heer Marcy, zou zijne betrekking voor die van Minister te Londen verwisselen, waar hij den heer Buchanan zou vervangen. De heer Cushing zou de plaats van den heer Mason te Parijs innemen en de heer Campbell, die van den heer Lewis Cass te Rome; doch dit alles zijn slechts geruchten.

Men wendt pogingen aan, om te Philadelphia en te New-York soldaten voor het Engelsche leger in te lijven; doch de bevoegde magt heeft dit doen verbieden.

De berigten uit San Francisco zijn van slechts drie dagen lateren datum dan de vorige.

De finantiële ongelegenheden duren daar steeds voort.

ENGELSCHE POST.

Den 9den April vergaderde de municipale raad van Londen in eene geheime zitting om te beraadslagen over de te nemen maatregelen bij de ontvangst van den Keizer der Franschen. Met eenparige stemmen en bij acclamatie is besloten, dat eene commissie zal belast worden met het nemen van maatregelen voor het aanbieden van een adres te Guildhall en dat deze commissie zal zamengesteld zijn uit den Lord Maire, de aldermen en een lid van elk ambacht.

Voorts is besloten, dat aan HH. MM. te Guildhall een feest zal worden aangeboden.

DUITSCHE POST.

De generaal von Wedell heeft Berlijn nog niet verlaten. Hij is nog steeds de bevelen van den Koning wachtende.

— De toestand is niet veranderd. Met angstvallige belangstelling wacht men berigten nopens de conferentiën.

— Het wordt nader bevestigd, dat lord John Russell niet uitgenoodigd is om het Paaschfeest te Berlijn door te brengen. Van deze uitnoodiging was slechts sprake in een dagblad van Weenen.

FRANSCHE POST.

Volgens de dagbladen van Cherbourg zou het niet de *Austerlitz* maar de *Assan*, eene schroefstoomboot, zijn, welke HH. KK. HH. den Keizer en de Keizerin naar Engeland zal vervoeren.

— Een detachement der gendarmerie van de Keizerlijke garde is eergister naar de Krim vertrokken. Deze militairen zijn de vensters van den Keizer voorbijgegaan, die hen niet alleen toegesproken, maar zich ook in hun midden begeven heeft. Men weet dat de Keizerlijke garde bestemd is om het kamp van reserve te Konstantinopel uit te maken.

— Men spreekt nog bij voortduring van de reis des Keizers naar het Oosten, en zulks nadat hij in Engeland een bezoek zal hebben afgelegd.

— Volgens de dagbladen van Toulon zijn van 22 Februarij tot 7 Maart in die haven veertien duizend man ingescheept.

— Men spreekt van een nieuws, dat in de tooneelwereld nog al buitengewoon is. Mme Fanny Cerrito, de beroemde danseres, zou zich op dit oogenblik in den zang oefenen ten einde als zangeres geëngageerd te worden bij de Italiaansche opera te Londen: Mme Cerrito zou niet de eenige zijn, die den zang met den dans doet gepaard gaan. Mme Nathalie Fitz James en zelfs Mme Charlotte Grizi hebben onlangs in het theâtre de Renaissance, in een stuk, getiteld: *Le Zingaro*, van hare bekwaamheid in beide kunsten, blijk gegeven.

— Zekere heer L. wonende te Mentholon, zat onlangs in den schouwburg naast eene jonge vrouw, wier schoonheid eenen levendigen indruk op hem maakte. Bemerkende, dat zij alleen was, knoopte hij een gesprek met haar aan, en spoedig overtuigde hij zich er van, dat haar levendig en geestig onderhoud in volmaakte overeenstemming was met haar schoon uiterlijk. Gaande werd het gesprek gemeenzamer, zoodat men personen en scène geheel vergat.

Gedurende de pauze nam de schoone eenige haar aangebodene ververschingen aan. Na de voorstelling weigerde zij zelfs een klein souper niet, en eindelijk stemde zij zelfs in toe om den heer L. naar zijne woning te vergezellen.

Een gesprek uitlokkende over zijne positie en zijne persoonlijke hulpbronnen, vernam de jonge vrouw, dat zijn middel van bestaan het slijpen van diamanten was, en dat hij gewoonlijk eene groote waarde daarvan in huis had. Eene kinderlijke nieuwsgierigheid voorwendende, deed zij zich al die edelgesteenten vertoonen, doch verloor het kistje, waarin zij gesloten waren, niet uit het oog.

Des anderen daags ontwakende, bevond de heer L. zich alleen, en dacht aanvankelijk dat zijn avontuur slechts een droom was; maar spoedig overtuigde hij zich van de droevige wezenlijkheid, toen hij bemerkte, dat zijn kostbaar kistje afwezig was. Zijne eer was verloren, en geen wonder, dat hij de levendigste blijken van leedgevoel en bedroefdheid gaf. Zijne eenige hoop was gevestigd op den ijver der politie, bij wie hij eene klagte inleverde met een naauwkeurig verslag der toedragt van den diefstal. Gedurende verscheidene dagen bleven alle nasporingen vruchteloos. Dezer dagen echter kwam men te weten, dat de schoone dame een afspraak had met een jong mensch op de place de la Madelaine.

Deze laatste werd gevolgd door een agent van politie, die de diefegge naar den commissaris van politie vervoerde, waar hare identiteit werd bewezen. Zij was nog in het bezit van het koffertje, dat gelukkig onaangeroerd was gebleven zoodat de onvoorzigtige diamantslijper er dus met de schrik is afgekomen.

Binnenland.

Staten-Generaal.

Eerste Kamer.

ZITTING VAN DONDERDAG, 12 APRIL.

In deze zitting zijn van de Tweede Kamer ingekomen alle de door haar laatstelijk aangenomene wets-ontwerpen. Verzending naar de afdeelingen. Daarna zijn de afdeelingen getrokken en hebben de leden zich, na den afloop der zitting naar de sectien begeven, ter verkiezing van hunne Presidenten, enz.

Daarna is de Vergadering gescheiden.

's Gravenhage, 13 April.

Bij besluit van 6 Maart 1855, no. 84, heeft Z. M. bewilliging verleend tot het wijzigen der statuten van de *Nederlandsche Verzekering-Compagnie tegen Brandschade*, gevestigd te Amsterdam.

Z. M. heeft aan dr. F. W. Junghuhn, laatstelijk lid van de voormalige commissie tot natuurkundig onderzoek in Nederlandsch Indie, thans hier te lande aanwezig, vergunning verleend tot het aannemen en dragen der versierselen van ridder der orde van den Rooden Adelaar 3de klasse, hem door Z. M. den Koning van Pruissen geschonken.

Z. M. heeft tot lid van het collegie van regenten over het huis van arrest te Sneek, benoemd den heer H. C. Wonda, burgemeester der stad Sneek, en lid der provinciale Staten van Friesland.

Maandag jl. heeft de heer Minister van Koloniën zich begeven naar Dordrecht om het eerste in dit land, gebouwde driemast-clipperschip te bezigtigen, dat dáár ter bestemming naar Batavia in lading ligt. Dit vaartuig, gebouwd op de werf van de heeren Gips en Zonen voor rekening van de heeren Gebroeders Blussé en *de Cosmopoliet* genaamd, munt uit door sierlijkheid, doelmatigheid, en kracht. Het is het eerste vaartuig, dat, hier te lande, als echte clipper gebouwd is. Vooral onderscheidt het zich door zijne inrigtingen voor passagiers, wier verblijf op de doeltreffendste en vernuftigste wijze tevens is geregeld, zoodat eene reis, op zoodanig schip ondernomen, inderdaad een pleziertogt mag heeten. Naar wij vernemen, moet de Minister van Koloniën het schip in al zijne bijzonderheden hebben nagegaan en zijne tevredenheid hebben betuigd over den aanbouw van zulk een voortreffelijk vaartuig, dat den reeders evenzeer tot eer verstrekt als den bouwmeesters en een nieuw middel is, om de gemeenschap tusschen het moederland en de Koloniën te versnellen.

Uit Zutphen wordt ons dd. 10 April het volgende medegeeld:

Herhaaldelijk beproefde men den Gemeenteraad alhier te bewegen, om in eene lang bestaande behoefte te voorzien, namelijk den aanleg van eene doelmatige haven en kade, welk als van het grootste belang voor den handel kan geacht worden. Telkens echter stuitte men op onoverkomelijke moeijelijkheden. — Onze tegenwoordige Burgemeester, de heer O. L. Graaf van Limburg Stirum, toonde het belang dezer stad te begrijpen, door onvermoeid alles aan te wenden om die hinderpalen uit den weg te ruimen. Ook mogt dan ook het genoegen smaken, zijne ijverige pogingen met een gewenschten uitslag bekroond te zien, immers na herhaalde correspondentie met het Ministerie van Oorlog, betrekkelijk den afstand van grond voor den aanleg van have en kade benoodigd, besloot eindelijk de Raad in zijne zitting van heden met 9 tegen 4 stemmen het voorstel van gezegd Ministerie te accepteren, waardoor aan onze stad en handelsstand dan nu eindelijk het vooruitzigt is gegeven van binnen kort geschikte lig- en bergplaatsen te zullen bezitten. Het is opmerkelijk dat de 4 tegenstemmende Raadsleden allen leden zijn van de Arrondissements-Regtbank alhier. Eere zij echter den Burgemeester, die zich in deze zaak zoo bijzonder loffelijk heeft gedragen, en bewezen, dat moeite noch opoffering, hem voor het belang zijner gemeente te groot is.

* Ter vervanging van wijlen den heer Mr. G. A. Canneman in leven regter bij de Arrondissement-regtbank alhier heeft die regtbank, overeenkomstig art. 52 der wet op de R. O. de navolgende voordragt opgemaakt: mr. J. C. van de Kasteele. mr. G. N. de Kempenaer en Jhr. mr. F. G. A. Gevers van Deijnoot alle regters-plaatsv. bij die regtbank.

* Het Londensche comité voor de noodlijdenden in Nederland ten gevolge der overstroomingen had, volgens de jongste opgaven, ontvangen 1233 pd. sterl. Eene nieuwe oproeping tot verdere inzamelingen zag het licht.

* In de residentie zijn aangekomen en aan het hôtel *de l'Europe* afgestapt de Staatsraad-Commissaris des Konings in de provincie Drenthe de heer de Vos van Steenwijk en de luit.-generaal Sprengler, oud-Minister van Oorlog en buitengewoon adjudant van Z. M. den Koning.

* Bij het departement van Binnenlandsche Zaken is, door tusschenkomst van de heeren Jan Kalff en Comp., te Amsterdam en 's Gravenhage, ontvangen eene som van f 150, voor de algemeene noodlijdenden door den watersnood, namens den heer J. A. F. v. P.

* Uit Parijs wordt van den 3den April gemeld: de Fransche en Engelsche regeringen zijn overeengekomen hare kruisers, die de blokkade der Russische havens aan de Oost- en Witte zeeën gaan hernieuwen; te magtigen om aan gezegde havens vrijelijk te laten vertrekken de schepen onder neutrale vlag, welke zich aldaar mogten bevinden, hetzij in ballast, of wel met eene lading ingenomen vóór den dag waarop de nieuwe blokkade zal aanvangen, en thans die schepen niet in voorzegde havens zijn binnengekomen tijdens deze in eenen vorigen staat van blokkade verkeerden. *(Staats-Ct.)*

* In het half-officiële orgaan der Pruissische regering, de *Preussische Correspondenz*, leest men:

„Naar men verneemt heeft Z. M. de Koning, op grond der wet van 5 Febr. dezes jaars, de staatsregering gemagtigd om het voor buitenlandsche schepen bestaande verbod der kustvaart (cabotage) tusschen Pruissische havens, voor zooveel de Britsche en Nederlandsche schepen betreft, buiten werking te stellen."

Behalve eene som van f 3605, voor gratificatie aan zeer behoeftige onderwijzers, besteedde het Rijk in 1853 aan jaarwedden voor onderwijzers eene som van f 248,000. Hiervan ontving N. Brabant f 49,035, Gelderland f 19,852.05, Z. Holland f 9,024.75, N. Holland f 10,096, Zeeland f 5,438, Utrecht f 2,374, Friesland f 5,596.30, Overijssel f 13,024.30, Groningen f 15,934.79, Drenthe f 5,691.90 en Limburg f 11,918. *(U. C.)*

Bij Koninklijk besluit is eene medaille ingesteld om te worden geschonken aan zoodanigen, die zich bijzonder hebben onderscheiden bij den jongsten watersnood. De medaille zal zijn van zilver of brons; aan de eene zijde 's Konings borstbeeld bevatten en aan de keerzijde de woorden: *Watersnood 1855*, in eenen krans van oranje lauriertakken, van onder door een lint verbonden. Zij zal op de linkerborst mogen worden gedragen.

Uit officiële opgaven blijkt, dat in het jaar 1854 uit Nederland als landverhuizers over zee zijn vertrokken 1256 hoofden van huisgezinnen of op zich zelf staande personen, waaronder 90 welgestelden, 746 mingegoeden, 403 behoeftigen en 17 waarvan het vermogen onbekend was. Met de vrouwen en kinderen bedroeg het aantal 3611; de meesten, ten getale van 1004, uit Zeeland; de minsten uit Utrecht, Overijssel, Drenthe en Limburg.

Men verzekert, zegt het *Journal d'Anvers*, dat eene der twee stoombooten, bestemd voor de vaart tusschen Antwerpen en New-York, en die op de werven van de heeren P. van Vlissingen en D. van Heel te Amsterdam in aanbouw zijn, binnen een veertien dagen van stapel zal loopen. De tweede stoomboot is mede reeds ver gevorderd. Men denkt dat het eerste vertrek van deze nieuwe dienst in de maand Junij zal plaats hebben.

Het Nederl. Jongel. Genootschap ter afschaffing der Slavernij: *Servilus Generis Humani Flagitium*, hield voor eenige dagen eene openbare vergadering, waarin, onder voorzitterschap van den heer F. J. P. Moquette, door den Eerw. heer B. Millard, zendeling op Jamaica, eene rede in de Engelsche taal werd gehouden, waarin hij beschouwde: *a. de gruwelen*, onafscheidelijk aan de slavernij verbonden, *in welken vorm zij ook moge voorkomen; b. de noodzakelijkheid* harer *afschaffing*, daar bloote leniging van de rampen des slaafs *zoo lang hij slaaf blijft*, onvoldoende is en *c. de voordeelen*, welke de vrijlating zoo in Berbice en Demerarij als op Jamaica, Barbados, Antigua, St. Kitts en elders heeft gehad. Deze belangrijke verhandeling zal worden opgenomen in *het verslag* in druk door genoemd Jongelings-Genootschap eerlang in het licht te geven. *(Hbl.)*

Een der achtingswaardige inwoners te Delft, de gepensioneerde generaal-majoor der artillerie P. W. del Campo, genaamd Camp, kommandeur der Orde van de Eikenkroon, overleed aldaar den 7den April jl. in den hoogen ouderdom van ruim 93 jaren.

De *Delftsche Courant* deelt het volgende kort overzigt uit het leven van dien verdienstelijken hoofdofficier mede:

Willem Petrus del Campo genaamd Camp, was de zoon van Johannes Hendrikus Alexander, die in het beroemde beleg van Bergen op Zoom in 1747 als ingenieur diende, daar, bij de mijnen-oorlog, drie wonden ontving, en later als civiel ingenieur van Noord-Brabant en Gelderland werkzaam was.

Opgeleid voor het vak van den waterstaat, civiele en militaire bouwkunde, was hij als zoodanig zijn vader behulpzaam in de opneming van den Bommelerwaard, Heerlijkheid Boxtel en de daarstelling van den Baardwijkschen overlaat. Gehoor gevende echter aan de herhaalde, vleijende voorstellen, van dadelijk tot bombardier, en spoedig tot officier te zullen worden bevorderd, van den artillerie overste Castillon, den veel belovenden jongeling kennende, trad hij in dienst bij dat wapen als bombardier. was als zoodanig in garnizoen te 's Bosch, Sluis in Staats-Vlaanderen enz. en trok met eene compagnie in 1785 naar Leeuwarden, daartoe te Elburg scheep gaande, ten einde in deze provincie, der patriotten woelingen te bestrijden.

Ook hier spoedig opgemerkt wordende, werd hem door deze partij eene 1ste luitenants plaats, en andere voordeelen aangeboden, na reeds meermalen vroeger beproefd te zijn geworden; doch het voetspoor zijner voorvaderen drukkende, (1) weifelde hij geen oogenblik, de Oranje partij getrouw te blijven, maar onderscheidde hij zich bijzonder bij gelegenheid dat het dorp Steens moest worden ingenomen. Camp kommandeerde hierbij twee aspenders van de voorhoede, gedekt door kavallerie, onder den ritmeester Gasignet, en het geheel, gekommandeerd door den vorst Lodewijk van Waldeck, door een welgerigt kartetsvuur, door den kommandant der artillerie voorgesteld, werd al spoedig een bosch van den vijand bevrijd, wier scherpschutters, eenig verlies deden ondergaan, ook bij Steens werd met de vijandelijke batterij, door drie doorsnijdingen gedekt, den strijd opgenomen, met het dertiende schot werd het vijandelijk vuur tot zwijgen gebragt, de coupures, door middel van medegenomen hout, overgegaan, en de batterij door Camp genomen. Twee driepônders werden als zegeteeken te Leeuwarden binnengebragt en op de markt ten toon gesteld, met hunne projectielen, bestaande uit vijfduims spijkers, op het kaliber door middel van ijzerdraad gebragt.

Te 's Bosch teruggekeerd, voldeed hij aan het verzoek van zijnen chef, de jonge volontairen de wiskunde, het regtlijnig teekenen enz. te onderwijzen, 't welk echter aanleiding gaf, de chef hem niet willende missen, dat hij in 1787 niet bij de promotie begrepen was, hij spoedt zich daarop naar 's Gravenhage! brengt zijn regtmatige klagten in, wordt aldaar onmiddellijk geëxamineerd, met lastgeving daarna, de residentie niet te verlaten, dan na tot 2den luit. bevorderd te zijn, hetwelk dan ook in 1788 in Januarij plaats had. In het volgende jaar 1789 werd hem de functie van repetitor bij de artillerie-school te 's Hage opgedragen. In 1792 werd hij tot 1sten luitenant adjudant bij het 4de bataillon artillerie, en in 1793 als 2den kapitein aangesteld. Deze opeenvolgende bevorderingen, vergoedde hem ruimschoots het geleden onregt van 1787.

Den 4den Julij 1794 werd hij gedetacheerd uit Vlissingen, naar Sluis in Vlaanderen, alwaar de generaal van der Duyn het bevel voerde, terwijl hem door deze het kommando over de land- en zee-artilleristen, het in staat van defensie stellen der vesting, en de directie der verdediging tegen de Franschen werd opgedragen. Wat hij later als zoodanig volbragt, behoort reeds aan de geschiedenis, en is door die der meeste landen van Europa vermeld. Na eene belegering en hevig bombardement van 21 dagen, nadat alle levensmiddelen verbruikt waren, drie vier gedeelten van het garnizoen geen dienst meer konde doen, geene hoop op ontzetting meer gegeven konde worden kapituleerde de vesting, en ging het garnizoen, waarvan hij het leven en de ziel was geweest, naar Frankrijk in krijgsgevangenschap; nadat op het glacis der vesting het garnizoen door den generaal Moreau was gekomplimenteerd geworden, en waarbij de kommandant der artillerie Camp het *grand majorschap dans l'armée de la republique*, door genoemden generaal aangeboden, echter bescheidelijk van de hand werd gewezen.

In Mei 1795 door het bewind in Holland gerequireerd, werd hem ook hier den rang van majoor aangeboden, doch bedankte hij, aangezien hij wel tegen, maar niet met der Franschen dienen wilde, en diende om die rede zijn ontslag in. In Julij was hij bij het corps van den Erfprins van Oranje in Duitschland. In 1796 dit corps ontbonden zijnde, genoot hij verder half Engelsch pensioen.

In 1798 werd hij aangezocht en hem opgedragen eene trigonometrische en topographische opname van het voormalige Oost-Friesland, welk belangrijk werk hij in 1802 had volbragt, en de kaarten daarvan te Berlijn deed vervaardigen. Dit gaf hem de vergunning door geheel Pruissen als ingenieur te kunnen werkzaam zijn.

In 1808 nam keizer Napoleon een besluit door middel van kanalen, de Oostzee van Lubeck of met de Schelde te vereenigen, wenschelijk achtende Oldenburg en Oost-Friesland hierbij te bevoordeelen, werd hem deze commissie opgedragen, ten gevolge waarvan hij het Fransche gouvernement in 1809 deed geworden eene kaart van het terrein met project kanaal, met bijvoeging eener memorie van toelichting.

In 1810 nam hij de betrekking aan van Fransch ingenieur delimitateur en regelde de grenzen der gemeenten.

In November 1813 werd hij door den Pruissischen generaal von Bulow ontboden naar Munster, ten einde bij zijnen staf te dienen, kwam daarmede naar Holland, wees de aanbieding om in Pruissische dienst te treden van de hand, en keerde in zijn vaderland terug.

Te Amsterdam werd hem door den generaal Kraaijenhof aangeboden, bij het korps militaire ingenieurs in dienst te treden, doch ook hierin niet willende treden, werd hij den 22 December 1813 aangesteld als majoor der artillerie, in commissie onder den admiraal Kikkert, tot verdediging van het Hollandsche diep en Haringvliet, en den 27 dier maand tot adjudant van den Prins van Oranje, welke laatste betrekking hij echter vermeende niet te moeten aannemen, als zich te ver gevorderd in leeftijd beschouwende. Onmiddellijk hierop werd hij in geheime commissie gezonden naar Staats-Vlaanderen, ten einde inlichtingen nopens den vijand (Carnot te Antwerpen) te erlangen, en welke maatregelen zouden genomen moeten worden.

In Maart 1814 vertrok hij naar Sas van Gent, tot het in staat van defensie stellen dier vesting, en in April van dat jaar werd hem opgedragen, te Geertruidenberg een belegeringsterrein te organiseren en de vesting in staat van defensie te stellen. In 1815 werd hij tot luit.-kolonel en inspecteur der buskruid-fabrikatie benoemd, en belast met het toezigt van 's rijks artillerie laboratorium te Delft.

In 1816 en 1820 was hij lid eener commissie van zee-officieren, tot beproeving van congrevische pijlen en brandkogels; in 1819 van dezelfde commissie voor de verdediging van den Helder; in 1833 werd hij bevorderd tot kolonel en als zoodanig gepensioneerd.

In 1838 tot den rang van generaal-majoor verheven, werd hij door Z. M. koning Willem III in 1849 benoemd tot kommandeur der orde van de Eikenkroon.

(1) Zijn vader streed onder Maurits, in den slag van Nieuwpoort; zijn grootvader verloor als kavallerie-officier zijn been in den slag van Oudenaarden in 1708, waarbij zijn paard werd gedood.

Bij toeval hebben wij den volgenden edelmoedigen trek vernomen: Een landbouwer v. O., uit de gemeente Berlicum die op eene hoeve van den heer M., te Vught, woont, ging ll. donderdag zijne pachthuur betalen; de hoeve die thans nog voor een groot gedeelte onder water staat, werd door inspanning van den bewoner, die dag en nacht met zijne onderhoorigen den dijk bewaarde, voor groote schade behoed, wijl door het bezwijken van den dijk de landerijen voor een aanzienlijk gedeelte door het oploopen van zand bedorven zouden zijn. De heer M., over deze pligtsbetrachting buitengewoon tevreden, en daar het land door het kwelwater nog onder water zit, liet den hoevenaar, nadat deze zijne verschuldigde som neêr geteld had, ruim f 50,— opstrijken. Dit voorbeeld moge thans vooral navolging vinden, vele landlieden worden heden nog door water gekweld, hun vooruitzigt op eenen goeden oogst is dit jaar vervlogen; moeijelijk zal het dus voor hen zijn de huur te voldoen, indien de eigenaars zich niet eene edelmoedige opoffering getroosten. *(N. N. B.)*

In de gemeente Slochteren circuleert thans ter onderteekening, bij de veehouders, een adres aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, betrekkelijk het ontwerp-reglement op de veeartsenijkunde, hetwelk hoofdzakelijk het volgende behelst: dat er in die volkrijke en uitgestrekte gemeente geen enkele rijksveearts gevestigd is, en derhalve bij afschaffing der empiristen, het zieke en hulpbehoevende vee aan zijn eigen lot zal moeten worden overgelaten, en dat, terwijl men in Nederland poogt eene wet in te voeren, welke den veehouder zijne vrijheid beneemt, men in Belgie op het punt staat om dusdanige, daar tot hiertoe in werking zijnde wet, op aandrang van honderden veehouders, af te schaffen.

Leijden, 11 April. Men verneemt dat de boekerij van den Hooggeleerden heer Reinwardt omstreeks *f* 20,000 heeft opgebragt.

Op den 1 Januarij 1855 werd door de *Leipziger geillustrirte zeitung* eene prijsvraag uitgeschreven voor een *zelfmat* in *twaalf* zetten, op te lossen tot den 25 Maart. Daarop zijn uit geheel Europa 226 oplossingen ingezonden, waarvan 46 juist. Onder die 46 juiste waren er alleen uit Nederland ingezonden door den heeren *J. Burgin*, te 's Gravenhage; *A. en K. de Heer*, te Beemster; *N. H. Sissa*, te Wijk bij Duurstede; *J. L. Bauens*, te Wijk bij Duurstede, en *T. Messemackers*, te Gouda. Den 26 Maart had de verloting plaats, en viel de prijs, bestaande in een zilveren beker, ten deel aan den heer J. L. Bauens, te Wijk bij Duurstede. *(Indiër.)*

Verbetering.

In het berigt van het overlijden van Prof. Niermeijer zijn zinstorende drukfeilen ingeslopen, vooral in de volgende zinsnede:

«Maar ook de hoogeschool, wien hij steeds, en in de laatste twee jaren als leeraar, tot sieraad verstrekte, *niet* minder dan de gemeente, voor wie hij van tijd tot tijd optrad en dien hij als mede-opziener diende, de wetenschap en de godsdienst, zij hebben stof tot treuren bij dat verlies.

Ingezonden Stukken.

Mijnheer de Redacteur!

Met de plaatsing van het volgende in uw dagblad *de Grondwet*, zult gij mij verpligten.

Ik heb de eer te zijn,

UEd. Dw. Dienaar,
M.

In Augustus 1852, las ik in de *Kerkelijke Courant* een stukje, onder den titel: «Predikants-weduwen», waarin met veel geringschatting van het Predikants-weduwenfonds, aan de Predikanten deelneming in het fonds, onder directie van de heeren Tewinkel en Rietveld te Amsterdam, hijzonder werd aanbevolen. Uit achting voor den Predikantsstand en in de hoop van, al was het dan ook slechts een enkele, voor misleiding te bewaren, schreef ik daartegen aan den redacteur van dat orgaan. Ik deed eenige vragen en wilde daardoor iets degelijks, iets wetenschappelijks uitlokken, dat inderdaad tot aanbeveling van het genoemde fonds kon strekken, of zoo dit niet kon geleverd worden, om het onbeduidende eener opwekking, zonder gezonde redenen, aan te toonen. Mijn stukje werd geplaatst, niet spoedig echter en met een noot van de R., waarin mijn schrijven als uit haat ontsproten werd voorgesteld.

Ik beantwoordde dit wat later door de toezending van een exemplaar der naauwkeurige wiskundige uiteenzetting van de grondslagen, waarop een Waarborg-maatschappij voor Weduwen moet gebouwd worden om die solide te doen zijn van den heer F. J. Stamkart, en voegde bij die toezending de uitnoodiging, om, in het belang der zaak, die onheusche en valsche voorstelling van mijne bedoeling te herstellen. Hierop is niets gevolgd. Ik heb over deze handeling in der tijd het stilzwijgen bewaard; maar nu ik den Heer W. v. d. G., die schreef in N°. 578 van uw blad, over hetzelfde onderwerp wil antwoorden, kan het nuttig zijn, den geest te doen kennen, waarin voor eene kwade zaak wordt gestreden.

Dat de Heer W. v. d. G. de geringe jaarlijksche bijdrage als eene aanbeveling voor het fonds van Tewinkel en Rietveld beschouwt, getuigt dat hij wel gedacht, doch niet doorgedacht heeft; maar dat hij hen, die de goê menigte trachten in te lichten tegen eene jammerlijke misleiding, voorstelt als uit afgunst en eigenbelang of uit broodnijd te schrijven, is meer dan onverstand of klein verstand.

Die toch gelezen heeft het *Staatsblad* van 10 Julij 1840, No. 142, heeft daarin eene afkeuring gezien van het Gouvernement aan het meer gen. fonds, en dit geschiedde na een naauwkeurig onderzoek der grondslagen van de toen bestaande Weduwen-fondsen en Maatschappijen van levensverzekering. — Die den heer Stamkart in zijne brochure: «Iets over Weduwen-fondsen» gedrukt bij Gebr. Kraaij, te Amsterdam, in 1852, en «de Grondslagen van het waarborggenootschap voor weduwen, onder directie der heeren I. Te Winkel en H. J. Rietveld, gedrukt bij dezelfde, in 1853,» is gevolgd, heeft zich moeten overtuigen, dat de eenige grondslag, waarop dergelijke inrigtingen moeten gebouwd zijn, eene wiskundige berekening, aan dat fonds ontbreekt. En die het stukje, getiteld: «Wat er te Utrecht gedaan is, enz., gedrukt bij J. J. Doorman, te Utrecht, in 1853» heeft gelezen, zal gezien hebben, dat het tegenwoordig Ministerie nog denkt en raadt over de zaak in questie, als een vorig in 1842.

Indedaad het is te bejammeren, dat in eene zaak van zoo veel gewigt, autoriteiten als het Gouvernement, als Lobatto en Stamkart, worden voorbijgezien en nietige, onnozele redenen worden aangevoerd, om zijne eigen dwaling te verdedigen, zoo het niet geschiedt, om andere, min gunstige oogmerken voor te staan.

Er is nog niemand, die op wetenschappelijke gronden de zaak heeft verdedigd, en de wiskundige bestrijders hunne fouten heeft aangetoond. Indien men dit toch niet doen kan, dan is het immers duidelijk, dat het fonds niet kan blijven bestaan. Of moet het nog eens gezegd worden, dat wanneer de weduwen voor het grootste gedeelte uit de jaarlijksche contributien der leden hare pensioenen ontvangen, er geen fonds meer is om haar te betalen, wanneer er geen contribuerende leden meer bestaan, en dat de contribuanten, wanneer zij al in de maatschappij blijven, niet in staat zijn, bij den aanwas van weduwen, het te kort op de pensioenen aan te vullen.

Alleen die Maatschappij kan hare verpligtingen jegens de weduwen naleven, welke uit de contributien der leden, jaarlijks zoo veel kapitaal maakt; als noodig is om de, in dat jaar uit de leden-contribuanten aangekomen weduwen, levenslang haar pensioen te dekken. Hierdoor zijn de weduwen onafhankelijk in dit opzigt van de leden-contribuanten, en loopen de laatste geen gevaar, om, zal men bij een evenredigen aanwas van weduwen uit de bestaande deelhebbers, de pensioenen geregeld voldoen, eenige honderde percenten hoogere contributie te betalen, dan toen men lid werd.

Het is waar, een groot getal leden kan de lasten van een klein aantal weduwen, door eene niet groote, jaarlijksche contributie dragen; maar dan moet altijd het getal contribuanten dat der weduwen ver overtreffen. Hoe grooter nu het getal contribuanten is, hoe meer de weduwen jaarlijks aanwassen. In die evenredigheid kan men niet lang het getal leden zien vermeerderen. Eens komt er een tijd, dat het getal stationnair wordt, en hoe meer leden er dan zijn aangewonnen, zoo veel te meer weduwen zijn er gekomen, en zoo veel te grooter zal de ellende zijn, die door deze valsche basis is veroorzaakt.

In 1827 werd het Algemeen Meisjes-, Vrouwen- en Weduwen-fonds te Rotterdam, thans onder directie van de heeren J. G. Arbon en P. K. Gorlitz opgerigt. Mij werd het agentschap opgedragen. Ik was toen lid van het weduwen-fonds, onder directie van den heer Prillevitz c. s. te Amsterdam. Bij de vergelijking van de contributien, die in beide maatschappijen van de leden gevorderd werden, zag ik, dat de nieuw op te rigten maatschappij wel vijf maal meer vorderde, dan die onder directie van den heer Prillevitz. Ik begreep, dat óf het een was te hoog, óf het andere te laag berekend. Niet in staat om zelfs de grondslagen te beoordeelen, wendde ik mij tot den hoogleeraar de Gelder, met het verzoek, om eens te onderzoeken, of de nieuw op te rigten maatschappij hare berekeningen op solide grondslagen had gebouwd. Het kostte mij moeite den hoogleeraar hiertoe te bewegen, uithoofde van den arbeid, aan zulk nacijferen verbonden. Maar ik voerde aan, zoo als het inderdaad bij mij lag, dat het plan, om naar mijn vermogen, het belang der ingezetenen in de stad mijner inwoning, in eene zoo teedere zaak te helpen bevorderen, mij tot hem had gebragt. Ik mogt overwinnen. Na eenige dagen, zeide mij Prof. de Gelder: «Ik heb het nagerekend, en moet zeggen, dat zulke grondslagen, als waarop dit fonds wordt gebouwd, de eenige zekere zijn voor een solide weduwen-fonds. Alleen hangt het voor den eersten tijd af van een genoegzaam getal deelhebbers, om een voldoend kapitaal daar te stellen voor de eerst aankomende weduwen.»

Hieruit besloot ik dadelijk mijn lidmaatschap in het fonds van den heer Prillevitz op te zeggen, dewijl ik nu begreep, dat dit niet solide was; en de aangeboden betrekking, met overbrenging van mijn lidmaatschap, aan te nemen. Het fonds van den heer Prillevitz is kort daarop gevallen, en de jaar-rekeningen der Rotterdamsche Maatschappij doen elken gezonden denker zien, dat Prof. de Gelder goed had geoordeeld.

Ik heb later, nadat in 1852 en 1853 de questiën over het fonds van de Heeren Te winkel en Rietveld waren openbaar gemaakt, waar het te pas kwam, gevraagd, waarom toch het gouvernement zulke ellendige fondsen niet schorste en belette te bestaan, en kreeg ten antwoord, dat dit niet kon, omdat er geene wet voor was en niet behoefde, naardien het gouvernement in 1842 en 1853 genoeg had gedaan om het publiek omtrent de zaak in te lichten. Ik bejammerde het, dat er geen krachtiger maatregelen konden genomen worden om een wezenlijk kwaad te stuiten en eene groote ellende te voorkomen; maar ik moest eerbiedigen wat hooggeplaatste en meer verlichte mannen oordeelden te kunnen en *niet* te kunnen doen.

Die mij beschuldigt, dat ik uit verkeerde oogmerken mij in het verschil meng, werp ik de punt van den degen terug. Het griefst mij, dat onkunde of eigenbelang zoo veel doet trotseren: daarom alléén schrijf ik.

De directie van het fonds van de heeren Tewinkel en Rietveld, heeft nog niets geleverd, dat licht verspreidt; niet één wetenschappelijk persoon heeft nog dat fonds in bescherming genomen; de ondervinding leert, dat vroeger of later de inrigtingen, waarbij niet genoegzaam wordt gecontribueerd, in duigen vallen; de uitkomsten van maatschappyen als de genoemde te Rotterdam en die onder directie van den heer Langerhuizen te Amsterdam, doen zien, wat er noodig is om zekerheid te geven, dat de weduwen op de bestendige en volle uitkeering der pensioenen, waarvoor ten hunnen behoeve was deelgenomen, kunnen rekenen, en nog durft men op den eenvoudigen, op den niet nadenkenden werken, om hem zijn geld te laten bijdragen zonder gegronde verzekering, dat het doel waarvoor dit geschiedt, bereikt zal worden.

7 April 1855. M.

[Wij hebben geene zwarigheid gemaakt, om dit artikel te plaatsen, omdat in dit stuk, meer dan in eenig ander, de hoofdstrekking van ons artikel (zie N°. 564) is in het oog gehouden. Wij bedoelden toch de noodzakelijkheid te betoogen van eene wettelijke regeling der levensverzekering-maatschappijen, naar aanleiding der belangrijke opmerkingen van den heer van Bosse, in de zitting van 7 Maart jl. Tegen die bedoeling in, is uit ons geschrijf aanleiding genomen tot eene polimiek, die onvruchtbaar blijven zal, zoolang zij niet betreft de wettelijke regeling, die *wij* op het oog hebben. Een regerings-toezigt en onderzoek, eene officiële erkenning, achten wij in het algemeen belang noodig, naar regels bij de wet te stellen. Onze kolommen blijven gesloten voor elk geschrijf, dat een of ander fonds van eene andere zijde aantast dan met betrekking tot *de grondslagen.* Red.]

Per Telegraaf.

Weenen, 11 April. De nieuwe instructien van den Russischen gezant, zijn nog niet aangekomen.

De door de dagbladen medegedeelde tijding, dat heden de tiende conferentie zou worden gehouden, is onjuist.

Ali-pacha is heden door den Keizer ten gehoore ontvangen.

Brussel. 12 April. Alhier zijn ontvangen tijdingen uit Konstantinopel van 2, en uit de Krim over Varna, van 3 dezer. De Sardinische commissaris was uit de Turksche hoofdstad aangekomen en met veel onderscheiding ontvangen.

Madrid, 11 April. Gisteren avond is alhier een opstand uitgebarsten, die echter door de militie bedwongen werd. De rust is hersteld. Vijftien hoofden van de beweging zijn in hechtenis genomen.

Parijs, 12 April. De regering heeft een rapport van den generaal Canrobert bekend gemaakt van 27 Maart, waarin bevestigd wordt, dat generaal Osten-Sacken een wapenstilstand gevraagd heeft om de dooden te begraven. De staat der gezondheid in het leger der geallieerden was voldoende en de moed der soldaten nooit levendiger dan thans. De Turksche armee voor Eupatoria is sterk 40,000 man met 150 stukken geschut. De maatregelen door den Turkschen bevelhebber genomen, worden op alle punten als uitmuntend geroemd. Hij heeft den kring zijner operatiën uitgebreid. Iskender-Bey is aan de beterhand.

226ste Nederandsche Staats-Loterij.
3e LIJST. 1e KLASSE.
Uitgekomen hooge prijzen:
No. 11,171, 18,792 en 2534 ieder *f* 1000.

Prijs-Courant der Effecten.

AMSTERDAM, 12 April 1855.

Nederland.	Pct.		Rusland.	Pct.	
Ned. W. Schuld.	$2\frac{1}{2}$	$61\frac{15}{16}$ 62			
Dito Certificat. .	3	$78\frac{7}{8}$	*Hope* 1798/1816	5	$101\frac{5}{8}$
Dito Dito . .	4	91 $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{8}$	Dito 1828/1829	5	
O. I. Leening. .	4		Cert. 1881/1888	5	
Amort. Syndic.	$3\frac{1}{2}$		Dito Dito	$4\frac{1}{2}$	
Hand.-Maats. .	$4\frac{1}{2}$		Dito *Hope* . . .	4	
Belgie.			Dito *Stieglitz* .	5	76 $\frac{1}{8}$
Certificaten. . .	$2\frac{1}{2}$		Dito dito 5e Ser.	4	
D° *Rothschild* .	$2\frac{1}{2}$	$50\frac{1}{4}$	Dito 1854 . . .	5	$81\frac{15}{16}$ 82
Frankrijk.			Inschr. Assig. .	6	
Obligatiën . . .	3		Certific. dito. .	6	
Spanje.			**Polen.**		
Nieuwe	1	$18\frac{1}{10}$ $\frac{1}{8}$	Obligatiën . . .	4	
Dito Buitenl. . .	3				
D° Binnenl. 6/m.	3	$31\frac{1}{16}$ $\frac{3}{8}$ $\frac{1}{8}$	**Oostenrijk.**		
Bew. Sp. Com.			Metalliek . . .	5	$62\frac{5}{8}$ $\frac{11}{16}$
Amort. Schuld.			Dito bet. Amst.	5	$74\frac{1}{4}$ $\frac{3}{8}$
Portugal.			Dito Nation. .	5	$66\frac{7}{8}$ $7\frac{7}{8}$
Londen nieuwe.	3	$38\frac{5}{16}$	Dito 1847 . . .	$2\frac{1}{2}$	$82\frac{1}{4}$ $\frac{5}{16}$
Dito uitgest . .	4		Dito 1851/1852	$2\frac{1}{2}$	$82\frac{1}{4}$ $\frac{5}{16}$

Sard., bij Hambro 5 pct. 101; Louisiana, bij Hope & C. 5 pct. 21 $\frac{5}{16}$; Mexico., te Londen 3 pct. $20\frac{1}{16}$, dito Onbep. $20\frac{1}{16}$, $\frac{7}{8}$; Ecuador $21\frac{5}{16}$.

In navolging der Buitenlandsche markten was ook de onze heden zeer flaauw gestemd, tengevolge van veel verkoop in Holl. Oostenrijksche en Spaansche fondsen.

LONDEN, Woensdag 11 April. Consols op t. $92\frac{3}{8}$, $92\frac{3}{8}$, $\frac{1}{2}$; dito op Mei $92\frac{1}{2}$, $\frac{3}{4}$; N. Mexic. 3 pct. $21\frac{1}{8}$, $\frac{3}{8}$; Sardinie 87, $87\frac{1}{2}$; Ecuador $3\frac{7}{8}$, 4, $3\frac{7}{8}$, 4; Peru N. $4\frac{1}{2}$ pct. ... Gren. Uitg. $6\frac{7}{8}$, $7\frac{1}{8}$; Spanje 1 pct. $18\frac{1}{8}$, $\frac{1}{4}$, $18\frac{1}{8}$, $\frac{1}{4}$; dito 3 pct. buit. $36\frac{3}{4}$; dito Certific. $5\frac{3}{8}$, $\frac{1}{2}$, $5\frac{3}{8}$, $\frac{1}{2}$; dito Passive $4\frac{1}{8}$, $\frac{3}{8}$; Russen $4\frac{1}{2}$ pct. $89\frac{1}{2}$; dito 5 pct. 100; Holl. 4 pct. 92; dito $2\frac{1}{2}$ pct. $62\frac{1}{2}$; Turksche leening $76\frac{3}{4}$.

PARIJS, Woensdag 11 April. Fr. $4\frac{1}{2}$ pct. 94; dito 3 pct. 69.90; Sp. binn. 3 pct. $31\frac{3}{8}$; dito 1 pct. 18.

WEENEN, Woensdag 11 April. N. Metall. $82\frac{1}{4}$; Nat. Leening 87; Lombarden 100; Loten 1854 104; Zilver $26\frac{1}{2}$; Wissel op Londen 12.12; dito op Parijs $146\frac{1}{4}$.

Tijdingen uit de Krim behelzen niets bijzonders.

MADRID, Dingsdag 10 April. Sp. 3 pct. 32.35; dito 1 pct. 18.35.

Gedrukt bij C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.